

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 700

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

23 febrer 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Fem examen de consciència

Es evident que en la política espanyola no s'han derivat del triomf electoral del 19 de novembre del 1933 tots aquells resultats que l'opinió pública hauria desitjat. Però és també evident que el camí fet de llavors ençà no ha estat pas infructuós per a la defensa de les nostres valors espirituals.

Primerament, ha cessat la persecució de l'Església i dels catòlics. El sol fet de no privar de l'ensenyament els Ordes i Congregacions religiosos seria suficient per a justificar tota una política. Però és que al costat d'això ha vingut la tolerància per a moltes altres activitats, la facilitat per a les processons, el retorn del dret a l'enterrament dins de casa en certes Comunitats de clausura, els drets passius a la clerecia, l'alliberament de moltes restriccions en matèria de béns immobles de les comunitats religioses, etc. I tot això, ¿no pesa gens en l'ànim de tots els ciutadans amadors de la justícia?

Es clar que aquells que no tenen altra preocupació que la dels béns materials no hauran d'apreciar tot el que val i representa el que hem exposat per als esperits fins i delicats. Els materialistes i aquells qui estan preocupats només per qüestions econòmiques passen per un mal moment, ja que les dificultats posades a tot Govern en l'hora present són veritablement inacabables i impossibles de superar en molts casos. Però, ¿és per a salvar únicament els interessos materials que hom va donar el triomf a partits de dreta el 19 de novembre del 1933, en aquelles memorables eleccions?

En judicar, doncs, la tasca governamental des del punt de vista dels problemes religiosos i de la més alta i transcendent espiritualitat no ens hem d'oblidar de les circumstàncies en què s'han trobat els partits dretans que han passat pel govern. Tot i això, la tasca apareix ben digna d'ésser valorada ja que ha portat altre cop la pau espiritual a grans sectors del país i s'orienta — si totes les dretes tenen seny — devés camins que ens poden conduir a la total resolució de tantes qüestions espinoses com van deixar plantejades i mal resoltes els funests governants del bienni, entre elles la qüestió, per a nosaltres transcendental, de la reforma de la Constitució vigent, que és dolenta des de qualsevol punt de vista que se la miri.

Cal, doncs, que tinguin seny tots els ciutadans de dreta; que no es deixin dividir per altres problemes secundaris respecte als que marquen el punt més alt de la nostra espiritualitat; i que no oblidin que com a terme de tota la nostra actuació ens interessa la reforma constitucional, especialment en aquells punts importants que ja han estat indicats i que poden concretar-se principalment en els articles 26 i 44, especialment vexatori pels catòlics el primer i destructor de tota la nostra vida econòmico-social el segon.

Convé que de tant en tant fem tots els homes de dreta un xic d'examen de consciència, sense oblidar que encara que hem recorregut a poc a poc bona part del camí de les nostres reivindicacions com a ciutadans, ens manca encara arribar a les conquestes definitives sense les quals representaria ben poca cosa tot el que ha estat fet fins ara.

No tothom és bon amic quan ve el cas

PER JORDI ARNAU

Al pobre oncle la malaltia li rosegava el ventrell, i deien que ja la portava de jove. Ventura que Déu li havia donat una paciència proporcionada al seu patir, i encara que a ses velleses tenia la cara demacrada i els ulls tristos no es queixava mai i sempre tenia paraules dolces per a la quitxalla i per als grans. I penso jo que era perquè es veia la mort a prop que en el temps que jo el coneguí no deia mai cap cosa que de llevant o de ponent no es referís a la mort i a la vida de després de la mort.

Els nebots, que li representàvem néts, ja que ell era germà de l'avi que no havíem conegut, ens arribàvem sovint a l'oncle i ell amb les cames, amb les mans i amb la capa ens acotxava com una lloca els seus pollets i ens feia postures i ens anomenava no pas pel nostre nom propi, sinó per noms allegòrics que ell ens dava, i nosaltres ens hi enteníem quan ell ens cridava: el gran era *la fureta*; el mitjà, que era jo, *el toxoinet*; el noi petit, *el ratolí*; la nena menuda, *la rateta*. No ens renyava mai i més d'una vegada ens amagava les malifetes i feia d'intercessor amb el pare o la mare quan aquests actuaven de jutges. I ens contava contes i faules, sempre amb conseqüències morals, que ens enamoraven i que ara, vells com som els que som vius, encara ens en recordem.

— Una vegada...

— Així, oncle, així; conti'n un que no l'hàgim sentit mai.

— Doncs un que no l'heu sentit mai. Una vegada era un alcalde...

— Del nostre poble, oi?

— No, *fureta*, no; d'un poble que hi ha més enllà de Sant Llorenç. Heus aquí que uns enemics seus el varen acusar al governador que es ficava a la butxaca les multes que posava. Amb això el feien passar per lladre. Ja veieu quin cas!

— I ho era de debò, de lladre?

— Calla, *ratolí*, que ja ho veuràs. Com que els alcaldes sempre tenen molts amics, els va demanar que fossin testimonis, davant el governador, que ell era un bon home incapaç de cap mala acció. I ara veureu quina mena d'amics tenia.

— Oi que eren bons?

— *Toixonet*, *toixonet*; que poc coneixes el món. Doncs has de saber que, quan el veieren acusat, molts i molts se li varen girar d'esquena i van dir: "Si nos fos lladre, ningú no l'hauria bescantat. Quan la gent diuen, diuen, alguna n'haurà feta." I aquests es giraren en enemics seus, i pensaven mal d'ell i encara feren pitjor: a cau d'orella deien mal d'ell i

així creixia la bola i feien la seva situació més apurada.

— Dolents!

— N'hi ha molta, de gent dolenta, *ratolí*, encara que no ho semblin; però no en faltaren que no creien allò que es deia i no foren pocs que s'oferiren a l'alcalde en tot i per tot i volgueren anar amb ell a cal governador a defensar-lo.

— A cal governador de Barcelona?

— Ho has endevinat, *rateta*; a cal governador de Barcelona. I heus aquí que les van emprendre amb ell riera avall cap a ciutat. Llavors no hi havia carrils encara. I caminant, caminant, arribaren a Martorell a l'hora d'esmorzar. I tots esmorzaren a l'hostal amb bona gana pagant l'alcalde de la seva butxaca, no pas amb els diners del comú, sinó amb els seus. Ben tips que foren, més de la meitat començaren a pensar: "Què fem, ara? ; Ja ens hi hem pensat bé? El camí encara és llarg i encara haurem de caminar cinc hores... I això ens portarà molts compromisos... i ens farà mal veure dels contraris... A mi em fan mal els peus... Jo no em trobo gaire bé... Jo no havia pensat que tenia feina a regar l'hort... A mi m'ha dit la dona que no m'emboqués en negocis d'altri." I uns amb una excusa i altres amb altra, la qüestió és que molts es desdiren d'acompanyar-lo i se'n tornaren riera amunt cap al poble.

— Encara trobo que aquests foren més dolents que els altres.

— No sé si més o més poc dolents; el *certus* és que se'n tornaren i en quedaren amb ell molt pocs: no més tres o quatre.

— Visca, visca; aquests ho diran tot ben clar al governador. Que era un bon home, el governador?

— No era un home; era tot un senyoràs d'aquells que van amb barret de copa. De bo, sí que ho era, i amic de fer justícia. Era d'aquells que pensava, escoltava i després hi deia la seva. I gairebé sempre ho endevinava, ei!, quan no s'equivocava o no l'enganyaven, que de tot hi havia. Calieu, menuts, calieu, i si no, ho deixarem per demà.

— Conti, oncle, conti, que ja som a prop de Barcelona.

— I per fi arribaren a Barcelona a cal governador i entraren en una sala plena de canapès i cadires toves i mobles recargolats com el mirall que tenim a la sala. I el primer que va parlar va ser l'alcalde. Portava els papers ben despatxats. A una banda, les multes que havia posat i el com i el per què. A uns, perquè havien insultat el senyor Rector. A altres, perquè havien passat per un camí que no era públic.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

A altres, perquè havien tallat arbres de la carretera. A aquest, perquè havia pres prunes de l'hort de la Munda, a aquell, perquè s'havia barallat. I li digué el governador: "Bé, bé; però, dels diners, ¿què n'heu fet?" I llavors l'alcalde va ensenyar l'altra cara del paper: "Havia emblanquinat la casa de la vila, havia donat tantes pessetes pels pobres de la parròquia, havia arreglat el jardinet de la plaça." I així de la resta. Els tres o quatre que l'acompanyaven també hi digueren la seva: "Que l'alcalde era un home bo i honrat; que era veritat tot el que havia dit, que la malícia que li tenien venia d'això: que no deixava jugar."

— Als nens, no deixava jugar?

— Vaja, que no m'entenen. Als nens els deixava jugar tant com volguessin, però la tenia jurada a aquells que amb les cartotes als dits es jugaven la setmanada i els diners que havien tret del vi. Cal·leu; no em pregunteu més; que les coses que ara no enteneu ja les entendreu quan sereu grans.

— Bé; però què va dir el governador?

— El governador va llegir els papers, va comptar els números, va escoltar el que li digueren i per acabar d'aclarir-ho tot va enviar un secretari al poble a posar-ho tot en clar, vuit dies després que l'alcalde i aquells tres o quatre ja havien tornat a casa seva. I va veure que l'alcalde tenia raó i així ho va fallar i va fer callar les males llengües. I el *qüento* ja s'ha acabat.

— Ai, que és curt; si sembla que només siguem a la meitat.

— Ah, *foreta*; aquesta sí que l'has encertada. No som més que a la meitat; però l'altra meitat no us agradarà.

— Sí que ens agradarà, sí; acabi'l avui.

— L'acabarem, si tant voleu. Al cel hi ha un jutge que un dia ens cridarà tots perquè voldrà saber si és cert el que de nosaltres diu el dimoni, el nostre enemic. I això serà quan arribi el nostre dia, el de la mort, que jo tinc molt a prop, vosaltres potser no tant; qui ho sap!, que els petits també agafen passes que maten. Els jocs i joguines dels infants i els jocs i joguines dels grans, abans de morir ja deixen el seu amo i un altre ja els espera.

— Els grans també tenen jocs i joguines?

— També, *ratolí*; vosaltres jugueu amb cercols, boles i nines; els grans juguen amb els diners i amb els càrrecs amb més poca innocència que vosaltres. Totes aquestes coses són uns amics que no ens serviran de res, ens giraran l'esquena els primers i se n'aniran amb un altre amo. I potser encara ens faran càrrecs davant el jutge, perquè aquestes coses amb facilitat porten a fer coses mal fetes que carreguen la consciència. Són uns mals amics, fillets, que no ens serviran de res. Privats de totes aquestes coses i de totes les altres d'aquest món, ens portaran al cementiri. La família i els amics ens hi acompanyaran, uns plorant i altres rient per sota el nas, encara que no ho sembli, però no arribaran més enllà

i se'n tornaran a casa i gairebé tots ja no es recordaran més de nosaltres encara que gaudeixin de les coses que hem deixat.

El més grandet hi fica cullerada:

— Però jo el que no veig són aquells amics que ens acompanyaran fins davant del jutge a defensar-nos.

I respon el més petit:

— Sí, ves; qui vols que sigui?: l'Àngel de la Guarda, que sempre ens acompanya.

— Fillets; els bons amics que ens acompanyaran i que faran fiança per nosaltres a l'hora del judici seran les nostres bones obres, les oracions que haurem resat, els sagraments que haurem rebut, les almoines que haurem fet, les obligacions que haurem ben complert. Sense aquestes coses no ens serviria de res ni l'Àngel Bo ni les oracions dels qui ens estimen i no s'obliden de nosaltres.

Els qui encara som vius d'aquells que li diem oncle no en perdrem pas mai la memòria. Si les seves prediques ens feien bé, encara ens en feien més els seus exemples de pietat, humilitat i paciència. Déu l'hagi perdonat.

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Àngel, 25

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calíça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.
Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

Misèria i orgia

PER R. RUCABADO

En aquests dies en què s'ha donat la notícia tràgica que els hospitals de Barcelona es troben ofegats per manca de cabals i que la junta del Clínic ha anunciat l'amortització de tres-cents llits, quan la misèria creixent, pública i privada, s'afegeix als trasbalsos sagnants de la ciutat, quan tants encara tremolen i gemeguen per la jornada de dol del 6 d'octubre que ha dut conseqüències tan greus i complicades en tots els ordres, l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona, que a judicar pel títol sembla que hauria de recollir els batecs més alts de l'esperit de la ciutat, està treballant en l'organització d'una genial pensada, que també farà època en la història ciutadana. Encara no està liquidat el record de l'*Exposició del Nu*, i l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona es proposa realitzar un esdeveniment que serà una continuació i segona part de la malaurada iniciativa del Círcol Artístic. S'està organitzant per al dijous gras, 28 de febrer, un gran ball de màscares al Liceu amb un tema candent i suggestiu: "*La Maja de Goya*". Sota d'aquest títol es donaran grans premis a les dones que millor representin les dues cèlebres figures que responen a aquell nom. És sabut que una de les dues és *La Maja Desnuda*. Així, doncs, tindrem al Liceu, per iniciativa de l'Associació de la Premsa Diària de Barcelona, un certamen encara més vivent que l'organitzat per l'entitat artística a l'Estació de la Plaça de Catalunya. Un certamen de dones nues de debò, a l'escenari o a la platea del Gran Teatre.

Jo no m'ho invento, i us copiaré literalment la gasetilla:

"La Asociación de la Prensa Diaria de Barcelona, entidad organizadora, quiere con este baile rendir tributo a aquel gran pintor que transformó en cosa viva los moldes rígidos de la vieja estética, y con este objeto utiliza el glorioso nombre de "*La Maja de Goya*".

"Con objeto de que este baile sea una competición de disfraces, se han instituido dos premios extraordinarios de gran valía para las dos máscaras que mayor recuerden las célebres "*majas*".

"Además se otorgarán una gran cantidad de premios a los disfraces que sigan en mérito."

La intenció d'aquest ball de disfresses no pot ésser més artísticament disfressada. No es pot deixar amb més elegància sobreentès el sentit i la significació de la festa. No s'ha d'emprar cap terme alarmant ni estrident. Ni tan sols s'ha d'esmentar el títol detonant de *La Maja Desnuda*. Tot el programa està contingut en aquesta simplicitatíssima frase: "Dos premios extraordinarios de gran valía para las dos máscaras que mejor recuerden las célebres *majas*." Es tracta de recordar les dues *majas* en plural, i aquestes són la "*Vestida*" i la "*Desnuda*". No hi ha lloc a subterfugi ni a dubte.

Hi ha una cosa tan desesperant com la gosadia d'aquest anunci, i és l'actitud de la premsa diària. Vosaltres, lectors, heu vist en algun diari la menor protesta? Jo no en tinc pas notícia. És cert que no tots publiquen les gasetilles (no faltaria més!), però

nosaltres creiem que no és suficient el silenci per a la tranquil·litat de la consciència, en casos com aquest. Entre la gosadia dels uns i el silenci dels altres, anem a suportar la realització d'un nou espectacle immoral que exaltarà a dins de la sala brillant del Liceu les mateixes exhibicions carnals que hom denuncia en els cabarets i cataus clandestins del Paral·lel. I el gràfic descendent de la moralitat de Barcelona accelerarà una mica més la seva davallada vertical.

A bona hora, aquesta orgia! Avui totjustament ha vingut a les nostres mans l'impressionant fascicle oficial editat pel govern amb la relació dels fets de la revolució d'octubre. Fa només quatre mesos! Esgarrija l'inventari de les víctimes i de les destroces, esgarrija la llista de les destruccions i de les crueltats. Barcelona va jugar en aquella revolució un paper principal, i només un miracle dels sants i dels àngels protectors de la ciutat va evitar que no fos Barcelona un altre Oviedo. Però tot això importa molt poc als organitzadors del ball de la *Maja de Goya al natural*!

No és una entitat qualsevol la iniciadora. Es tracta dels professionals que a cada pas vindiquen per al seu exercici les prerrogatives del sacerdoti. Però davant d'un programa així hom pot considerar que el sacerdoti aquest és tal vegada per a servir aquell déu dels romans, les festes del qual eren celebrades amb expansions que tenien un nom en la litúrgia de la disbauxa: *bacanals*.

En aquesta ciutat, afligida i trastornada en tantíssima manera pels fets crònics i quotidians, que ens cobreixen col·lectivament de tan especial fama, vet ací que es farà, desafiant el dol i les tragèdies, una bacanal. I no seran els darrers ciutadans els promotors, no serà el rebuig, l'escòria, sinó els que posen cura especial a ésser tinguts pels primers, els periodistes.

Ja sé que diran que tots no, però el silenci dels uns no eximeix la responsabilitat col·lectiva. La bacanal es fa, oi més, en hores de misèria. Hores d'angoixa pública en els hospitals, angoixa de tantíssims que gemeguen sense treball ni pa, cada dia en proporció més grossa. És un contrast brutal, punyent, avergonyidor.

Exhalant amargor, ja sé que no podrà aquesta feble, isolada protesta aturar el fet indigne, però almenys el silenci culpable no serà absolut, i en aquesta, com en altres ocasions, servirà per passar, almenys, llista dels deu justos que tal volta salvin la ciutat del càstig que tantíssims exciten, mereixen i provoquen.

Per Sant Ramon de Penyafort

Donatiu rebut:

Sr. J. B. 25'— ptes.

Alabat sia Déu, i que Sant Ramon de Penyafort beneixi per molts anys el generós donador, l'almoïna del qual serà agraïdíssima.

Manuel Pugès i Guitart

I els bons se'n van... Les cròniques diran: redactor d'*El Matí*, economista, secretari d'entitats econòmiques; però per a saber en quina forma delicada i noble en Pugès era aquestes coses i les altres que calen per a ésser bon cristià i ciutadà honrat, convenia conèixer-lo personalment, perquè amb la ploma no es poden pintar matisos. Un foraster que hagués contemplat l'enterrament aquest migdia, a deshora, en lloc desavinent, i hagués vist, malgrat això, la imponent corrua d'amics, la major part escriptors, periodistes i eclesiàstics, i hagués observat, cosa no freqüent en aquests seguicis, la compunció, el plec seriós de la cara, la mirada greu de tots els centenars d'acompanyants, hauria comprès que enterraven algú a qui hom estimava molt. Era un home estimat en Manuel Pugès, estimat com un germà. Més de trenta anys feia que el distingíem amb íntima i lleal predilecció. Era deixeble de D. Guillem Graell, a la vora del qual se'ns féu conegut i convisquérem en indestructible companyonia. Jo crec que ningú no s'ofendrà en declarar que era el millor de tots els deixebles del gran economista català, el millor en el fruit científic, el millor en l'esperit. Quan el del mestre es decantà definitivament cap a la sinceritat religiosa i apologetica, ningú com en Manuel Pugès ho comprengué i ho celebrà amb tan radical joia. La darrera conversa tinguda amb ell va ésser felicitar-lo calorosament per un bellíssim i just article d'*El Matí* parlant d'En Graell i vindicant per aquest la nota d'home espiritual i religiós que tingué sobretot en els darrers anys de maduresa el gran lluitador proteccionista i professor d'economia. Pugès fou periodista de tremp i de llarga experiència. El coneguérem de primer al *Diario del Comercio*, després, per molts anys, a *La Veu de Catalunya*, i des de la fundació d'*El Matí* era allí ocupant-hi un lloc d'honor. Escriptor correcte i seriós, jutge sever i reflexiu, fou per llarg temps excellent editorialista, sempre amatent per aplicar la seva gran cultura i l'esperit d'estudi objectiu i serà als més diversos aspectes de l'actualitat multiforme i imprevista. De memòria fariem un breu *curriculum vitae*. Nasqué a Manresa, d'una família digníssima i piadosa. Es formà una sòlida cultura mercantil; fou deixeble de la càtedra d'economia del Foment del Treball Nacional; fou secretari i president de la Societat d'Estudis Econòmics; fou secretari de la Lliga de Defensa Industrial i Comercial, collaborà en moltíssims diaris i revistes barcelonins sobre qüestions financeres i socials. Publicà, entre altres volums, *Cómo triunfó el proteccionismo*

en España i la ingent compilació de *Discursos económicos* d'En Bosch i Labrús. Moltíssims dels seus treballs són, però, anònims. Era home modest que es complaïa en l'obscuritat. Com a economista fou proteccionista decidit. Com a escriptor social fou seguidor entusiasta de les ensenyances socials de l'Església.

Una de les pàgines més honroses de la seva fecunda però oculta activitat és l'actuació preparatòria de la primera i gloriosa Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona, creada el 24 d'abril del 1920, en virtut d'acord subscrit el 22 de març anterior per representants de les entitats econòmiques i professionals, animats tots ells d'un saludable esperit de concòrdia i de justícia dintre de la pau i de l'ordre, veritable esperit de la justícia cristiana. En Manuel Pugès, secretari de la Lliga de Defensa, intervingué pel costat patronal amb gran eficàcia en els treballs de gestació en unió amb En Marian Vendrell, delegat de l'antic Centre Autonomista de Dependents del Comerç. Fou En Pugès qui redactà el primer reglament de la Comissió Mixta, mèrit social que no pot pas romandre inconegut.

Com a amic i com a cristià era exquisit i la finor personificada. Uní a una delicadesa insuperable de tracte, una especial severitat i seriositat, un segell de gravetat madura que era el seu accent personal. Religiosament era un practicant fervorós, i els companys comentaven, durant l'enterrament, l'elogi poc comú que n'ha fet el rector de la seva parròquia. Alguns fidels d'aquesta al·ludien, parlant d'ell sense conèixer-lo, a "aquell senyor que quan és a missa no veu ningú", donant a entendre la gran i profunda atenció i fervor amb què pregava i s'identificava amb el culte, o s'abstreïa en la meditació. Era un amic de consell recte i de judici seriós i madur. Home modest, malgrat la seva gran vàlua, era tot el contrari de l'home amb pretensions. Potser per això mateix, per aquesta modèstia severa de la seva vida, austera, en el sentit de la pura i legítima austeritat cristiana, es podia parlar d'ell com d'un auster modèlic.

Ha mort prematur, deixant esposa i quatre fillets encara juveníssims. Ja no el veurem mai més a l'ofici de Divendres Sant de Sant Felip Neri, del qual era devot fidel, i serà un altre lloc buit en aquella solemnitat, reunió anyal d'esperits selectes. Preguem per ell i tant com per ell, per la consolació dels que resten, d'aquesta tendra família, que ell pugui seguir governant des del cel. Allí ens puguem veure i prosseguir, esclatada per sempre amb totes les delícies del triomf, l'entranyable i fraterna amistat iniciada aquí en terra.

R. R.

La defensa de les Mutualitats

PER JOSEP M.ª GICH

Darrerament hem pogut veure en la premsa catalana convocatòries de mutualitats provocant reunions per a cercar remei a la situació en què es troben moltes d'aquestes entitats davant els preceptes de la llei de Bases de cooperació i mutualitat, completada per la llei especial de mutualitats dictades pel Parlament de Catalunya.

Al mateix temps, la Unió de Sindicats Agrícoles ha demanat la revisió de determinats preceptes d'aquella llei de Bases i de la llei especial de Sindicats aprovada pel Parlament de la Generalitat durant els últims temps de la seva actuació.

Les disposicions de les quatre lleis fonamentals en aquesta matèria — llei de bases i tres lleis especials dedicades a regular les cooperatives, les mutualitats i els sindicats agrícoles — vénen a constituir un veritable petit Codi de l'associacionisme català en aquestes esferes fonamentals, i en aquest sentit és lloable el propòsit del legislador d'aplegar tots els preceptes abans dispersos en aquests quatre textos fonamentals. Ens cal dir també, que en l'estructuració de les dites lleis hi ha progressos força evidents i disposicions que feia molts anys que eren demanades inútilment per totes aquelles entitats com a elements necessaris per a la seva estabilitat, per a la seva garantia davant les possibles desercions d'associats un cop lligats i compromesos els interessos comuns, i una regulació completa dels tràmits i regles per què s'ha de regir la creació, funcionament i dissolució de les mutualitats, de les cooperatives i dels sindicats agrícoles. En aquest sentit, cal lloar també el criteri del Parlament i acceptar-lo.

Però, ¿ens serà igualment permès de dir, com ho férem amb motiu de la seva presentació al Parlament, que aquestes lleis foren estructurades massa ràpidament i tal vegada amb manca d'elements de judici? ¿I podrem encara afegir que per aprovar-les foren tinguts en compte determinats prejudicis que havien de fer topa, el dia de demà, les lleis amb la realitat del nostre associacionisme en aquestes seves branques importantíssimes?

El laïcisme, en primer lloc hi fou propugnat i admès en el que fa referència a totes les associacions. ¿I qui no sap, per exemple, que això havia de topa a Catalunya amb un gran nombre de mutualitats de caràcter religiós i amb un cert grup de sindicats agrícoles? Si es tractava de regular els interessos generals d'aquests, ¿per què no es deixaven de banda consideracions d'altre caràcter que per res no havien d'influir en aquest punt delicadís-

sim i contrari a la tradició de la nostra terra, sobretot en el que es refereix a les entitats mutual de socors per a casos de malaltia o de mort dels associats, etc.?

Però saltant encara per damunt d'aquest aspecte, hi ha determinats preceptes en aquestes lleis que subjecten les entitats a una disciplina de ferro, que de cap manera pot ésser compatible amb l'aspecte de llibertat amb què aquestes tradicionalment han vingut constituint-se. I encara ha de resultar menys simpàtic cert monopoli que en volgué atorgar a determinades federacions de mutualitats que, si és ben cert que en representen la majoria, per res no s'havien d'imposar a les que lliurement no havien volgut federar-se abans de la llei.

No creiem que convingui a les associacions indicades atacar el grup d'aquestes quatre lleis en bloc i amb el desig de fer-les desaparèixer. Però sí que al cap de poc temps de la seva execució i el seu plantejament, s'han notat certes característiques que han d'ésser substancialment modificades si no es vol arribar a un dels següents resultats igualment contraproduents: occir moltes de les associacions d'aquell caràcter avui existents, obligant-les a admetre principis contraris a la finalitat per què es crearen, o inutilitzar la major part dels preceptes de les repetides lleis, deixant-los inaplicats i sense efectivitat de cap mena. No creiem desitjable, ni un ni altre resultat, i en aquest sentit opinem que caldria posar les quatre lleis altra vegada en discussió perquè fossin convenientment retocades i fins modificades en el principi fonamental que les inspira en determinats aspectes.

És evident que el legislador tingué desig d'encertar; però la precipitació i determinats prejudicis han fet malbé la seva tasca, dissortadament per a tots. I l'actuació del Consell de Cooperació, creat per la Generalitat, hi ha contribuït doblement.

**Aquest número ha passat
per la censura**

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383
BARCELONA

CAL DESFER EQUÍVOCS

Que és el corporativisme?

PER GASTON GERARD

Fa pocs dies que un eminent polític català, en un discurs a propòsit del projecte de llei municipal presentat pel Govern a les Corts, blasrava el corporativisme a base de l'experiència italiana. Venia a dir que tota l'organització corporativa italiana era falsa perquè estava fonamentada en la força de l'Estat i que el dia que l'Estat flaquegés en el sosteniment de la primera, el castell corporativista italià cauria com altre castell de paper i s'enrunaria definitivament.

Ens guardarem bé de desmentir els averanys del polític indicat; ans bé creiem que potser la raó l'acompanyava en tractar el tema del corporativisme italià les resistències del qual tampoc no serien excessives el dia que l'Estat deixés de sostenir-lo. Però d'ací a blasmar tot corporativisme hi ha un món de distància.

¿Qui l'hi ha dit al polític esmentat que quan els catòlics parlem de doctrina corporativista parlem precisament del cas d'Itàlia? ¿I si li afirmàvem que precisament l'experiment italià és més aviat antitètic amb el concepte que del corporativisme tenim els catòlics i, per tant, del legítim corporativisme?

Sabem que el corporativisme italià es troba fonamentat damunt un estatisme de ferro, un estatisme completament pagà. ¿I voleu res més antitètic amb el sentit cristià de la vida social i política que l'estatisme cesarista, pagà o paganitzant? Cal destriar bé els conceptes en matèries tan delicades i no parlar-ne a l'engròs i a base de fets avui existents únicament.

* * *

Que vol dir corporativisme? Senzillament, reconstitució de la societat segons els seus lligams professionals. És a dir, que la professió, principalment, torni a agrupar els ciutadans i que la representació a l'Estat sigui traducció de semblant agrupació.

I les agrupacions professionals deriven essencialment de la societat, del vincle professional, no pas de l'Estat, que és el vincle polític. De manera que en una societat ordenada segons la mentalitat corporativa, l'Estat es trobaria precisament — com s'ha trobat altres cops en la història — davant organitzacions fortes i ben estructurades i els drets i prerrogatives de l'Estat restarien bon xic limitats i retallats.

L'individu és impotent per a defensar la seva llibertat i els seus interessos davant de l'Estat. Aquest és una realitat massa forta perquè l'individu pugui representar alguna cosa davant d'ell. Els drets dits individuals, per exemple, han existit molts anys en les Constitucions, però ¿quan han encarnat en la vida real i pràctica dels diferents països fora d'aquells que tenen en aquest punt una tradició secular?

Cal, doncs, que l'individu s'aplegui professionalment amb els altres individus que pertanyen a idèn-

tica professió per tal que la seva força es multipliqui i els seus drets puguin ésser defensats davant l'Estat i els seus interessos puguin exigir la protecció d'aquell.

Res més contrari i antitètic, doncs, a la veritable doctrina corporativa que l'estatisme. Estatisme és enemic acèrrim de tota limitació; i corporativisme no vol dir sinó rebaixament de les corporacions per avantposar, o millor, coordinar, els seus interessos amb els de l'Estat. Qui gosi dir, doncs, que el corporativisme no ofereix resultats massa falaguers fundat en l'experiència italiana és que no sap el que és corporativisme, ni en té idea tan sols. A Itàlia les corporacions s'han constituït de dalt a baix, per obra exclusiva i per coacció de l'Estat; i cal que sigui el contrari, precisament. Cal que les corporacions siguin producte de la societat, oposant-se moltes vegades a determinacions absorbents de l'Estat, i cal, sobretot, que l'Estat es limiti a donar el marc legal de les corporacions — com a màxim — deixant als interessos socials la tasca d'agrupar-se per a la defensa comuna.

¿Per què els nostres homes polítics no estudien un xic més els afers de què tracten? ¿Per què els qui parlen de corporativisme no es prenen la molèstia d'estudiar què són corporacions, quina és la funció llur i com cal que les corporacions es produeixin davant l'Estat precisament?

Hi ha, doncs, qui concep corporativisme i estatisme com una sola cosa quan el primer és antitètic del segon. Hi ha, encara més, qui concep corporativisme com quelcom enemic de democràcia quan en realitat són termes complementaris, ja que únicament es troba oposició entre corporativisme i democràcia quan el mot democràcia significa individualisme, desorganització, exaltació de la personalitat com a únic factor social, però no se n'hi troba quan la democràcia es concep en forma orgànica, que és el veritable concepte de la democràcia cristiana.

* * *

Desfem equívocs d'una vegada. I, sobretot, no parlem més de corporativisme a base de l'experiència italiana, cosa que valdria tant com parlar de comunisme a base de l'experiència russa. A hores d'ara tothom distingeix entre el comunisme i el fet rus; i no haurà arribat l'hora en què també els esperits selectes i il·lustrats distingeixin entre l'estatisme italià i el veritable corporativisme que si ha de comptar amb algun enemic és precisament l'estatisme?

Comprenem certes equivocacions en homes vulgars i que estudien poc a fons totes les coses. No les arriben a comprendre en homes selectes i que tenen per missió la d'ésser orientadors entre els seus conciutadans, per molt polítics que siguin si per polític cal entendre amic de la realitat i dels fets de cada dia. L'oportunisme és lògic i acceptable; però no pas fins el punt de mistificar la doctrina.

L'alegria del treball

El treball és una font de salut i d'alegria. L'obrer d'altres temps era l'home més feliç del món. No sentia les apetències desordenades d'un viure materialitzat.

És del nostre record encara el costum d'associar la dependència de la casa comercial a l'empresa i de traspasar-li el negoci que ella mateixa havia ajudat a créixer. L'acció del gremi desaparegut es deixava sentir encara.

Molts comerciants d'avui havien estat dependents de la casa que dirigeixen.

La idea cristiana del treball ensenyava que l'activitat acompanyada de la probitat proporcionava més tard o més aviat un benestar.

En molts dels antics comerços, en un indret de la botiga, una imatge de Maria Immaculada o d'un altre Sant presidia les feines del dia i, al vespre, al seu davant es deia el Sant Rosari. La dependència vivia i menjava a la mateixa casa. S'asseia a la mateixa taula que l'amo. Encara sabem que alguna gran casa comercial té el cristià costum de fer menjar a la taula al costat dels fills de l'amo tota la dependència, des del cap dels dependents fins al darrer aprenent.

L'obrer i el dependent, de cor noble i sense dualitats i facècies dobles, estima la noblesa de sentiments dels seus amos. Quan en el seu cor no hi ha germinat la mala llevor de l'odi estima i estima de veres. És per ell una cosa depriment el veure que el seu esforç i les seves suades són valorats com a pura mercaderia. L'obrer i el dependent en el seu treball de força i manual hi posen una quantitat d'espiritualitat. Cal sentir-los conversar sobre la seva feina que per ells és la vida, i cal palpar el goig que ells senten quan un hom s'interessa pel seu treball. La millor recompensa del treball és l'alegria que proporciona al que l'ha acomplert.

Desgraciadament els polítics esquerristes i els agitadors de multituds han sembrat i sembren l'odi al treball i al patró. I sembrar l'odi al treball és infondre l'odi a la vida. Jesucrist, en redimir-nos, va dignificar el treball humà i el va santificar, convertint-lo en font de benestar i d'alegria. El treball no és una càrrega denigrant del llinatge humà; és una elevació i redempció de la naturalesa caiguda; ennobleix l'home. L'aristocràcia del treball és molt més estimada que la noblesa de la sang.

El concitar odis contra els patrons és un crim. És cert que hi ha patrons que abusen del treballador; però quants treballadors no abusen de llurs amos! El patró que estableix una indústria i crea treball, fent que centenars de persones famèliques puguin tenir el pa de cada dia, rebrà un gran premi a l'altra vida, s'hi ho fa per l'amor de Déu. Cal pensar i reflexionar el que significa donar vida a una multitud que, confiada en la Providència, no procura pel dia de demà, no pas guiada per aquell proverbi evangèlic que "el que procura per demà desconfia de Déu".

Cal pensar en l'heroisme que representa el crear una família, el fer cara a les contingències de la vida, l'exposar-se a una malaltia greu, sense altre recurs que el d'una setmanada que pot ser que s'acabi el proper dissabte.

L'obrer conscient sap agrair el benefici del treball i estima l'amo que li fa guanyar el pa de cada dia. Solament l'obrer perd la consciència quan, embriagat per la predicació de males doctrines, es troba arrossegat per la torrentada col·lectiva que li fa perdre el sentit de responsabilitat.

No fa molt que vaig assistir a l'enterrament de la mare d'uns grans industrials catalans. Els obrers hi van concórrer a la ratlla d'un miler com un sol home. Aquells obrers, alguns mesos enrera, havien impedit als creadors de la indústria que entressin a les llurs fàbriques, embriagats de prèdiques comunistes. En canvi, uns mesos després, es traslladen a Barcelona per assistir a l'enterrament de la senyora, i volen desfilar al davant seu per acomiadar-se'n i alguns ploren en recordar els beneficis que d'ella havien rebut, sobretot el benefici del pa de cada dia.

La majoria dels obrers d'avui, siguin obrers manuals, siguin obrers intel·lectuals, no senten l'alegria del treball, tenen odi al treball. I Déu Nostre Senyor ha enviat un càstig col·lectiu que és l'atur forçós, la manca de treball.

Quan un va pel carrer i se li acosta un obrer demanant almoïna perquè no té feina, la majoria de les vegades en la seva cara hi llegirem una tragèdia. Així com a la cara de l'obrer que sent l'alegria del treball hi llegirem un poema de joia, al rostre de l'obrer sense treball s'hi llegeix la tragèdia del dolor i del sofriment. ¿Com retornar l'alegria a l'obrer en atur forçós? A l'Europa Central anys enrera s'organitzaven una espècie de tandes d'exercicis per obrers parats en les quals, demés de lliçons de formació religiosa, se'ls explicava la doctrina social de l'Església i s'hi donava, a la vegada, un curset de Literatura i Història de l'art. Si volem que l'obrer senti l'alegria del treball, hem d'ensenyar-lo d'estimar el treball i totes les coses belles que amb el treball poden adquirir-se. L'obrer sent odi als rics perquè aquests li han excitat les concupiscències dels plaers il·lícits. Molts rics creuen que el mot viure significa bona taula, bon llit, espectacles de gust dubtós i plaers de tota mena. La riquesa, que pot ésser un instrument formidable per crear i difondre espiritualitat, és per ells un mitjà de materialització. Si els obrers sabien que els rics fomenten les iniciatives de caràcter espiritual i si veïen que la cobrança del ric serveix per tenir una bona col·lecció de quadros, una rica biblioteca, un gust refinat, l'obrer tindria una aspiració semblant.

Esperem que Nostre Senyor toqui el cor d'algun ric perquè ens doni les facilitats que calen per a crear una editorial per difondre lectures sanes i bones per als obrers, que els infonguin l'optimisme i l'alegria. Voldríem poder establir sales de lectura on l'obrer pogués esmerçar les hores vagaroses, llegint bona premsa, obres de divulgació científica, artística i literària, arrancant-lo de la taverna i de l'antre sordid on no respira altra cosa que l'atmosfera emmetzinada de les doctrines comunistes. L'obrer d'avui s'alimenta de l'odi a Déu, a la família, al treball i al patró. Per mitjà de la doctrina dolça de l'Església catòlica hem d'ensenyar-lo a estimar Déu, la vida familiar, el treball i l'ordre social. Llavors l'obrer recobrarà l'alegria perduda.

DIÀLEG IMAGINARI

L'esperit i la pobreta argila

PER J. CIVERA SORMANI

En aquests moments que hi ha tants de malalts, la matèria i l'esperit han conversat llargament. Heus ací les paraules que hem pogut copsar d'un d'aquests diàlegs subtils.

La matèria ha dit:

— Fa poca estona que jo passava pels carrers i l'espai em semblava poc ample per a poder estendre-hi les ales. Em considerava el rei del món. Totes les coses de la vida giraven entorn meu, i ara de cop i volta, no tinc forces ni per alçar els braços. La malaltia m'ha vençut.

L'esperit ha respost:

— La vanitat t'havia posat una bena als ulls. Et creies un déu, i no ets altra cosa que una mica d'argila. ¿Qui ets tu per a creure que totes les coses giraven al teu entorn? En aquests moments et donaràs compte de la teva impotència. Si et creus fort, alça't i camina.

— ¿Com vols que camini, si em manquen les forces per a caminar? Ara que sóc allunyat del traït del món, em dono compte de les meravelles que tenia constantment davant dels ulls. Som tan aventsats a contemplar la llum i la blavor del cel, que no ens adonem del seu encís; però quan ens trobem dins la soledat d'una cambra, i la febre posa un vel davant dels nostres ulls, anem veient dintre de nosaltres totes les meravelles que Déu ha posat damunt la terra.

— Ara t'adones de les meravelles del món? Quan vivies entre els homes, què feies? ¿Podries dir-me què et plaïa quan et brillaven els ulls i et somreïen els llavis? Ara, perquè estàs sedent, sents remorejar l'aigua de les fonts llunyanes. Quan et creies el rei del món, no cercaves l'aigua clara, sinó les aigües tèrboles de la font del plaer. El teu urc t'allunyava dels homes humils, però ara cridaries el pastor que s'alça solitari en mig de la pau i la quietud dels camins i li diries: Porteu-me, si us plau, al cim de la muntanya, perquè el meu esperit es pugui rabejar dins la llum clara de les altures. Allunyeu-me de les tenebres. La foscor em fa basarda. Feu-me contemplar la blavor del cel i la verdor dels pins i la clara transparència de l'aigua dels rierols. Quan el sol es colgui darrera els pics més alts, porteu-me dins la penombra de la vostra cabana i parleu-me de la fúria del vent, de la transparència de l'aigua i de la grandesa de les tempestes furioses.

— Oh, sí, no em parleu de les coses del món, que ara no m'interessen, sinó de les meravelles que hi ha més enllà de les ciutats turbulentes. Oh!, si ara pogués contemplar una bella posta de sol.

— ¿Fins ara no t'has adonat que el sol brilla dalt del cel i que cada dia s'estimba darrera les muntanyes?

— Digues-me, germà esperit, ¿què passarà si la malaltia em reté molt de temps allunyat de les meves activitats?

— Quina pregunta més pretensiosa! ¿Què vols que passi? ¿No coneixes la història tràgica d'aquell gall simbòlic que suposava que el sol brillava dalt del cel perquè ell cantava? I heus ací que un dia va emmalaltir i va deixar de cantar, però el sol eixí com de costum, damunt les aigües del mar. Segurament t'has cregut que si cloguessis els ulls la humanitat deixaria d'existir. Pobreta volva! Si la malaltia s'allarga, altres ocuparan els llocs que tu ocupes i ho faran més bé que tu. Tots som útils, però no imprescindibles. ¿Què et penses, doncs, que és la vida? Darrera de cada home hi ha una corrua d'homes que l'empenyen per ocupar el lloc que deixa vacant en caure a l'abisme de l'eternitat. ¿No sents com t'empenyen?

— ¿És cert que no trobaran a mancar la meua absència?

— Els homes obliden fàcilment. Tot el que tu feies, també ho saben fer els altres. Quan es mor un home poderós, sembla que hagi de trontollar la terra, i no passa res. La vida triomfa damunt de la mort. Ara t'adonaràs que no ets tan útil com tu creies. Mentre restes impotent dins la tebior del llit, la humanitat segueix caminant.

— I els amics, també m'oblidaran?

— Pots assegurar que tens amics? Felic el qui té un amic. No tots els qui et somriuen són amics. L'amistat és una flor que floreix molt poques vegades. En aquests moments s'anirà estrenyent el cercle de les teves amistats. S'esmunyiran els falsos amics i restaran únicament els qui estan units amb tu amb vincles de veritable amistat.

— ¿Quina finalitat persegueixes amb les teves observacions? ¿És que vols que tingui un concepte pessimista de la vida?

— No m'has comprès, pobreta argila. Jo no puc ésser pessimista, perquè ja veig les clarors del més enllà. El que jo vull és que siguis humil i que et treguis dels ulls la bena que t'ha posat la vanitat. Si ets un bon cristià no seràs pas pessimista, perquè la mort per als fills de Crist és una nova naixença.

— Creus, doncs, que no he d'avorrir la vida?

— Quan abandonis el llit de dolor, obre de bat a bat la finestra de la teua cambra i contempla la bellesa del món exterior. Passarà un ocell, amb les ales esquinçarà el blau del cel i sentiràs un gran desig de viure. Torna altra vegada al món, però posa't al damunt la túnica de la humilitat. No tinguis vanitat, perquè ningú et salvarà quan arribi la teua hora. Digues: Senyor, feu de mi el que vulgueu. La meua vida la poso a les vostres mans.

Moviment catòlic

La vida catòlica belga a l'exposició de Brusselles. — Quan l'any 1929 va celebrar-se a Barcelona l'Exposició Internacional vam suggerir la idea que a l'església del "poble espanyol" s'hi digués missa tots els diumenges, s'hi donessin conferències en les quals es ressenyés la vida catòlica d'Espanya, etc. Aquesta suggerència molt natural va ésser objecte de crítiques de mal gust provinents del món dels artistes i dels intel·lectuals. Feia pocs anys que havíem visitat diverses vegades l'exposició internacional de la Premsa, la "Pressa" de Colònia on havíem vist en el clos de l'exposició un monestir bellament restaurat i retornat al culte catòlic en el qual se celebraven misses tots els dies festius i també es donaven concerts de música clàssica.

El periòdic "La Vie Catholique" del 9 d'aquest mes publica una nota interessant on es dona compte de la iniciativa dels catòlics belgues de construir un magnífic pavelló de la "Vida Catòlica belga" al clos de l'exposició internacional de Brusselles, el qual estarà format per tres grans edificis i grans terrasses. Al damunt hi haurà l'església amb una cúpula de 23 metres amb petites cúpules adossades i sis campanars de més de 50 metres. En la secció de "stands" totes les obres catòliques belgues exposaran les llurs activitats. Demés hi haurà una gran sala de conferències i restaurants. S'hi instal·larà un magnífic carilló i cada setmana un tècnic de tocar carillons hi donarà un concert.

Sembla que tots els serveis estaran instal·lats el dia 23 d'abril, data fixada per a la inauguració de l'exposició.

Cada diumenge per atendre els visitants se celebraran nombroses misses i les sales de reunions seran posades a disposició dels grups d'Acció Catòlica per a celebrar-hi reunions i conferències.

La Companyia de Sant Pau. — Fa uns anys que es fundà a Milà la Companyia de Sant Pau. Aquesta fundació reuneix en una mateixa congregació sacerdots, homes i dones per a preparar-los a l'apostolat seglar després d'una formació religiosa i intel·lectual molt sòlida coronada amb els tres vots de pobresa, castedat i obediència.

Després d'una sèrie de dificultats, avui aquesta congregació torna a obrir les portes per assegurar una forma d'apostolat tan ben adaptada a les necessitats de la vida moderna.

J. Perco, superior general de la Companyia, en un dels números darrers de l'òrgan de l'associació Cardenal Ferrari, defineix la fisonomia de l'ideal paulí d'aquesta manera:

A la parròquia s'agrupen entorn del rector i en una diòcesi es reuneixen al volt del bisbe uns homes i unes dones del món que s'uneixen en una milícia voluntària amb el desig de col·laborar a l'apostolat jeràrquic de l'Església; així entorn dels seus sacerdots-religiosos es reuneixen paulins i paulines per a treballar en un mateix esperit i amb un mateix programa; si viuen agrupats sota els llurs superiors seglars, cerquen de realitzar en acord comú els objectius de la Companyia, que són:

a) L'apostolat de la paraula per mitjà de missions i conferències;

b) L'apostolat de la premsa col·laborant a periòdics catòlics, a revistes i editant llibres;

c) L'apostolat de penetració per mitjà de totes les formes d'assistència social: escoles, cuines econòmiques per a obrers, sobretot en els medis on la predicació de la clerecia és difícil, i l'apostolat seglar més eficaç.

Espanya. — Bisbes nous. — El Doctor Pla i Deniel, bisbe de Salamanca; el P. Salvi Huix, bisbe de Lleida. — La premsa catòlica de tots els països comenta favorablement la represa de les relacions diplomàtiques d'Espanya amb el Vaticà. I coincideix a fer els millors auguris pels actes de bona voluntat duts a terme pel govern espanyol: retorn de certs béns ocupats als jesuïtes i confiscats al cardenal Vidal i Barraquer i sobretot pel nomenament de sis bisbes per ocupar diòcesis vacants. Les diòcesis que tenen nou bisbe són Oviedo, Lleida, Plasència, Huesca, Salamanca i Cartagena.

L'excel·lentíssim Doctor Pla i Deniel és una figura destacada de l'episcopat espanyol. Antic canonge de la seu de Barcelona, consiliari de l'Acció Social Popular, és avui encara, com abans de la seva elevació a la dignitat episcopal, un bisbe social. Les seves pastorals rublertes de doctrina i la seva acció en el camp obrer han fet que els seus diocesans d'Àvila reclamin que de cap manera els sigui pres el pastor que tan identificat està amb la seva ramada.

L'excel·lentíssim P. Salvi Huix, bisbe de Lleida, irradia la simpatia i el perfum de les virtuts que floreixen en el jardí oratorià. Fill d'una masia patriarcal de les Guillerics, amarada de tradició, el nou bisbe de Lleida va seguir la carrera sacerdotal al Seminari de Vich i va dirigir espiritualment la clerecia d'aquell bisbat durant molts anys, fins a la seva elevació a la dignitat episcopal. Administrador apostòlic d'Eivissa, la diòcesi més petita d'Espanya, ha organitzat la vida eclesiàstica d'aquella illa plena de tradicions i bells costums. La diòcesi de Lleida creada amb territoris de parla catalana i de parla aragonesa és el lligam entre Catalunya i Espanya d'ençà del segle XI. I en la missió d'unir i d'agermanar els catòlics catalans i aragonesos exercirà un gran paper l'esperit pacificador d'un fill de Sant Felip Neri, que seguirà en el govern de la diòcesi de Sant Ramon un deixeble llunyà del gran bisbe Costa i Fornaguera.

Holanda. — Els bisbes reclamen la unió dels catòlics. — Els catòlics holandesos amb tot i ésser una minoria exerceixen una influència decisiva en la vida de l'estat. Ells han pogut crear una escola confessional formidable i una universitat catòlica tan interessant com la universitat de Niemega, la qual, al cap de pocs anys d'existir, s'ha guanyat un nom en el món internacional de la Ciència.

En una pastoral publicada per la Candelera els bisbes holandesos es preocupen perquè en l'estructura de l'estat del dia de demà els catòlics tinguin una gran influència. Aquesta, però, únicament es pot aconseguir per mitjà de la unió. Aquell que desmorba aquesta unió no té consciència de la seva responsabilitat davant dels interessos del poble. Els nacional-socialistes holandesos que són catòlics s'han aixecat contra aquesta exhortació episcopal i el seu

president, el comte d'Ansembourg, ha escrit una carta oberta al bisbe de Roermond. El partit catòlic també ha contestat als bisbes dient que si bé el partit no volia discutir el dret d'ocupar-se de política a certs sacerdots, la declaració política d'aquests és sumament partidista, per la qual cosa el partit reclama de l'episcopat el posar fi a la intervenció dels sacerdots. Evidentment la política, que apassiona i que cega, està renyida amb la missió del sacerdot que és la d'unir i de pacificar els esperits.

Alemanya. — Wittekind. — El racisme pertorba les intel·ligències i l'objectivitat de molts investigadors. Els estudis sobre prehistòria, etnografia i vida popular adquireixen a l'Europa Central cada dia major popularitat. Aquesta classe d'investigacions, dirigides com cal, són altament suggestives, posades, però, al servei de l'estat totalitari produeixen grans estralls.

És cosa sabuda que Carlemany va articular la cultura i la civilització occidental amb la creació de l'imperi d'Occident. Carlemany mantenia a ratlla, per una banda els eslaus i per l'altra els musulmans, creava grans centres de cultura cristiana com Reichenau, Sant Gall, etc. Carlemany va lluitar contra els saxons i va derrotar el seu cabdill Wittekind, que es va fer cristià i fins i tot és venerat com a sant.

Els racistes han pres pel seu compte aquest heroi vençut i el veneren com el representant de la resistència germànica a la civilització cristiana.

Darrerament Edmund Kiss ha escrit un drama infame que conté els atacs més vils als catòlics, que hi són considerats com a traïdors a la pàtria. Durant la representació d'aquest drama a la ciutat de Hagen es produïren incidents sorollosos que obligaren l'empresa a retirar la representació.

França. — Dom Quintin. — Acaba de morir a Roma, al cap de poc de tornar de Bèlgica, el gran abat benedictí que tanta fama s'havia guanyat per la crítica textual.

Dom Quintin havia rebut la comanda del Papa d'establir el text de la Vulgata. Juntament amb una sèrie de pares benedictins havia reunit fotocòpies de tots els còdexs de la Sagrada Escriptura. El mètode emprat pel gran benedictí en l'establiment crític de textos ha tingut un gran èxit entre els historiadors de la Literatura medieval i els editors d'antics textos.

El Cardenal Andrieu. — Acaba de morir a Burdeus a l'edat de 85 anys l'arquebisbe d'aquella arxidiòcesi, el cardenal Andrieu. Aquest dignatari de l'Església era originari de la diòcesi de Tolosa. Havia nascut a Seysses el 8 de desembre de 1849. Ordenat sacerdot pel maig de 1874, al cap de poc era destinat vicari d'una petita parròquia. El cardenal Desprez el nomenà secretari seu l'any 1875; al cap de poc era elegit canonge de la seu tolosana i l'any 1880 era designat vicari general, càrrec que exercí amb singular competència fins que per l'abril de 1901 Lleó XIII el preconitzà bisbe de Marsella. Pel consistori de desembre de 1907 era elevat a la dignitat cardenalícia i a la vegada li era confiada l'arxidiòcesi de Burdeus.

La gran figura del cardenal Andrieu es posa de relleu en la solució dels greus conflictes per què passà l'Església de França després de la separació.

Dedicà una atenció molt especial a l'obra de reclutament de mestres i senyores mestres catòlics; a la defensa i santificació de la família i a totes les qüestions urgents per la vitalitat de l'Acció Catòlica.

És cosa sabuda que el cardenal Mercier cridà l'atenció de S. S. Pius XI sobre els errors doctrinals de la filosofia política de l'Acció francesa. El Papa féu un estudi personal i molt detingut dels escrits del diari de Daudet i Maurras. El dia 21 de juny de 1924 el cardenal Andrieu publicava la seva contesta a un grup de joves que li havien fet una consulta sobre l'Acció francesa. El Papa li va contestar amb una carta del 5 de setembre la qual va tenir gran ressonància i en el consistori del 20 de desembre del mateix any condemnava l'Acció francesa.

És cosa sabuda l'energia amb què ha defensat la Santa Seu contra els seus detractors. Ell ha complert d'una manera admirable la missió que li corresponia com a doctor de l'Església, com a pastor i pare de les ànimes.

En l'agitació religiosa provocada a França per l'Acció francesa, el Cardenal Andrieu figura com el defensor primer de la integritat de la doctrina catòlica.

Moviment Social

Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears.

— En la darrera sessió celebrada pel Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears, sota la presidència del senyor Albert Bastardas, es nomenà sots-inspector d'Assegurances Socials el senyor Enric Prats i Albert.

Es donà compte del projecte de bases per a la unificació i ampliació de les Assegurances Socials (elaborat per la Ponència que funciona a l'Institut Nacional de Previsió) que beneficiaran tots els assalariats i treballadors independents, la retribució dels quals no excedeixi de 6.000 ptes., anuals, sense distinció d'estat civil, sexe o nacionalitat; i comprendrà les assegurances de vellesa, d'invalidesa, de mort, de maternitat i de malaltia, amb aportacions del patró, del treballador i de l'Estat.

S'aprovà la Memòria-resum de l'actuació del Patronat durant l'any 1934. Entre altres dades es signa que el 1934 s'aixecaren per la Inspecció 14.435 actes, 2.887 de les quals foren recorregudes davant la Comissió Revisora Paritària del Patronat, la qual dictà 2.060 resolucions. Es tramitaren a més 546 expedients sobre cotització per treball eventual, setmana reduïda de treball, i devolució de quotes. Se substanciaren 17 recursos referents a l'Assegurança d'Accidents del Treball, 4 contra imposició de sancions per incompliment de la legislació d'Assegurances Socials, i 30 reclamacions sobre l'Assegurança de Maternitat. Des del 1.º d'octubre del 1931, en què s'implantà l'Assegurança de Maternitat, fins el 31 de desembre del 1934 són 9.211 els patrons que a Catalunya i Balears han cotitzat per l'esmentada Assegurança, i 207.131 les obreres inscrites. Les sollicituds registrades per a obtenir els serveis inherents a l'Assegurança han estat 29.701 i el total de parts ocorreguts 27.212.

El centenari del doctorat de Balmes

PER ERNEST BELLPUIG

El 21 de desembre de 1833, l'Ihm. i Rvdm. Pau de Jesús Corcuera, en el Saló de Sínodes del Palau episcopal de Vich, conferí ordres a noranta-cinc clergues, entre els quals trobem els dos homes més grans d'aquella època, en la nostra terra: En Balmes, qui rebé el sots-diaconat, i el jove Antoni M.ª Claret, qui rebé les quatre ordres menors. El 24 de maig de 1834, tots dos foren ordenats pel mateix Prelat, en l'església del Seminari, el primer de diaca i el segon de sots-diaca. L'acoblament d'aquests dos noms, que feren d'assistents a la processó, és providencial. L'un és llum clara de saviesa, l'altre és força viva de santedat. El beat Claret fa remarcar aquesta circumstància en la seva autobiografia: "En les Tèmpores de la Santíssima Trinitat de 1834, el bisbe Corcuera m'ordenà de sots-diaca, sagrament que rebí en les mateixes ordres en què Jaume Balmes rebé el diaconat. Ell cantà l'Evangeli i jo l'Epístola, i els dos férem d'assistents a la processó." Finalment, el nom de Balmes encapçala la llista d'ordenació del dia 20 de setembre de 1834, feta pel mateix senyor Bisbe, en el Saló de Sínodes del Palau episcopal. Acabada l'ordenació, Balmes, ja sacerdot, revestit amb capa pluvial, presidí aquella processó extraordinària dels neoordenats, pels carrers de la ciutat.

Balmes és fill espiritual del Seminari i del Palau episcopal de Vich, com a sacerdot i com a savi. En el Saló de Sínodes del Palau rebé la Confirmació, les quatre ordres menors, el sotsdiaconat i el presbiterat. En el Seminari el diaconat, i en la Biblioteca del Palau bisbal rebé les grans efusions de la llum de la ciència sagrada i profana, i la força vital de la pietat, que després anà a perfeccionar a la Universitat de Cervera, fundada per Reial Cèdula de Felip V, de data 11 d'agost de 1717. Balmes, tot just minorista, i llicenciat en Teologia per la Universitat de Cervera, a l'edat de 23 anys, féu oposicions a la Canongia Magistral de la Seu de Vich, tenint per contrincants el Dr. Jaume Soler i el Llicenciat Jaume Passarell. Els actes tingueren lloc a l'octubre de 1833. Estigué En Balmes tan sublim, que impressionà pregonament els mateixos adversaris, especialment en l'homília, que versà sobre l'enveja i els seus estralls.

L'Ihm. Pau de Jesús Corcuera, de santa memòria, fou el protector i orientador de Balmes, i marcà a la seva vida una direcció diferent de la que aquest s'havia proposat. Li conferí un benifet a la Seu de Manresa, del qual prengué possessió el 12 de desembre de 1833. Balmes, després d'ordenat de sacerdot, manifestà resoltament la seva determinació de donar-se al ministeri parroquial, com ho demostrà el diàleg del novell prevere amb el senyor bisbe Corcuera: "Què vols, Jaume?", li digué el senyor bisbe. "Ihm. senyor, una parròquia." "No, li respongué, vés-te'n a la Universitat i estudia. La teva missió no és parroquial, sinó literària i científica."

Conforme al manament de l'Ihm. senyor bisbe, Balmes tornà a la Universitat de Cervera, el curs de 1834-1835, per estudiar Cànon, ensems que fou professor substitut de la Facultat de Teologia, figurant entre els disset professors de què constava el Claustre universitari de l'esmentada Facultat. Durant aquell curs, Balmes, com a professor, prengué part en quatre actes literaris, i en el maig i juny de 1835 actuà quatre vegades d'examinador en el tribunal que conferia graus de Teologia. Aquesta és la tercera etapa dels estudis de Balmes en la Universitat de Cervera.

En Balmes va rebre el grau màxim, que en llenguatge universitari s'anomena Doctorat de pompa. Al curs de 1834-1835, s'esqueia que el Doctorat de pompa del Sant Misteri tocava per torn a la Facultat de Teologia. Aquest honor s'adjudicava a l'estudiant més aprofitat i que ho acredités en els actes literaris a què havia de sotmetre's el pretendent. Aconsellaren a Balmes que es presentés a concurs per a aquesta disputa. Els actes havien de verificar-se el 7 de febrer de 1835. En aquesta data d'enguany va fer un segle. Tenia vuit dies de temps per a escriure el discurs acostumat. Al cap de dos dies tenia ja enllestida aquella eloqüent i sublim oració, que deixà a tots meravellats.

El P. Ferrussola fa una descripció molt viva de la solemnitat dels actes. Diu que el Claustre de Professors de totes les Facultats, que eren prop d'un centenar, lluint les seves insígnies, amb música, anaven a cercar el senyor Canceller, el graduand i els padrins, i la comitiva seguia pel carrer Major, fins a l'església del Sant Misteri, en honor del qual es conferia el Doctorat, anomenat de pompa. Un estudiant, en mig de les dues files de la comitiva, portava, en una safata d'argent, la borla, l'espasa, el llibre, els guants i l'anell, insígnies que havien d'imposar al nou Doctor. A la porta de l'església, sortia a rebre'ls la Comunitat i el Prior del Sant Misteri. Exposada la Relíquia a l'altar major, esplèndidament il·luminat i adornat, el Claustre de Professors adorava amb gran reverència el Sant Misteri. Després de reservada la Relíquia, començava la gran funció del Grau de pompa.

Balmes pronuncià la seva eloqüent oració, anomenada de la Borla, que versà sobre el Sant Misteri. Acabada l'interessantíssima oració, el Canceller pronuncià solemnement la fórmula de la collació del Doctorat de pompa; i fent-lo pujar a la tribuna, li posà l'anell, els guants blancs, li donà el llibre de Teologia, que havia de tocar amb mans pures, el féu seure a la càtedra, li lliurà l'espasa, que havia d'esgrimir en defensa de la veritat, i li posà el bonnet amb borla, símbol del grau, que havia guanyat en aquell acte triomfal.

De "Gazeta de Vich", 14-II-1935.

Carnet setmanal

La situació general política. — Ens trobem en un moment de confusió en la vida pública. I el més trist és que la confusió dura i persisteix, sense que per ara s'entrevegin solucions, de les quals l'opinió ja comença a desconfiar a base de les Corts actuals. Fa un parell de mesos tot era conferències, reunions, contactes entre homes polítics, etc., i la paraula crisi sonava a cada moment, amb major intensitat. Va passar aquell temps, es va produir una crisi que a ulls vistos no solucionava res ni era proporcionada a l'enrenou que l'havia precedit, i al cap d'unes quantes setmanes ens tornem a trobar en circumstàncies idèntiques i, com és natural, agreujades. Tornem a les conferències, reunions, converses entre polítics, comentaris periodístics que anuncien grans coses, i mentrestant la situació es torna a enfosquir i l'ambient que es respira no és precisament el que convindria a la marxa de la governació normal del país.

Hi ha qui diu que l'enrenou és produït pel sumari Alarcon, en les profunditats del qual es troben coses de molta envergadura; hi ha qui diu que l'ambient catastròfic és fill de la ineptitud de certs homes de govern, que no donen aquell rendiment que hom esperava de la seva experiència política i fins del seu talent; hi ha qui ho atribueix tot a la manca d'energia en l'actuació i a les indecisions continuades dels governants, que no s'atenen a aquell famós ritme accelerat que es proclamà en solucionar-se l'última crisi i que tan seriosament reclamen els interessos públics constantment afectats per greus problemes de tota mena. Però, ¿volem dir que en el fons de tot aquest enrenou no hi ha una mica de cadascuna d'aquestes causes? El cert és que, sigui quina sigui la causa de tot això, és necessari que acabi aquest ambient d'inseguretat en tot i que se cerqui la manera de retornar les coses al seu lloc fent donar als organismes de govern aquell rendiment que fins ara no han donat.

Sobretot, és trist que les Corts no el donin, aquest rendiment. Foren elegides amb unes eleccions sinceres i ben filles de l'opinió; i és natural que el país posés molta il·lusió en la tasca que podien portar a cap aquelles Corts, encara que no es fes pas ben bé càrrec de les circumstàncies poc favorables al rendiment que poguessin donar per raó de la seva composició.

Es diu que ens trobem altre cop en vigília de crisi. Però, ¿quina esperança es pot posar en una nova crisi si les anteriors, sobretot l'última, es va resoldre en la forma poc elegant i d'esquena al país, tal com hom recorda?

Amb crisi o sense és ben cert que les Corts actuals no poden donar sinó un Govern com el que

tenim o un altre de ben semblant. I si aquesta és l'única possibilitat, i aquesta possibilitat no ens satisfà, ¿quin altre camí hi haurà sinó el de formar governs nous, a base de partits diferents i si aquests no compten majoria a les Corts anar a una dissolució de les Corts actuals procurant formar-ne unes altres capaces d'una major efectivitat? Però si això ve, ¿qui ens diu que les Corts futures no s'assemblin molt a les actuals i que, per tant, les possibilitats siguin molt semblants entre ambdues?

No sabem el que pot venir; només sabem que cada cop el sistema democràtic sembla més afeblit i que cada dia són més necessaris governs que tinguin a les seves mans tots els ressorts del Poder. I com més continuï l'espectacle actual, més febles hauran d'ésser les esperances que l'opinió posi en la democràcia que arreu va cedint el pas a sistemes de major envergadura.

No desitgem pas anar a solucions extremes; al contrari, som amics, com el qui més, d'un sistema normal i d'un funcionament regular dels organismes de govern.

Les Corts. — No es pot dir que les Corts no treballin. Tenen entre mans dues lleis serioses i ben necessàries, com la municipal i la d'arrendaments rústics. Una i altra porten camí de durar en la seva discussió i una i altra es van treballant lentament i fermament. Però, ¿què significa aquesta feina donat el ritme accelerat que requeria la discussió i aprovació de tantes lleis i de tantes orientacions econòmiques, socials, polítiques, sanitàries, etc., que avui són indispensables per a la marxa normal de la cosa pública? Les Corts fan feina, però és insuficient la seva tasca. Els fets es precipiten i exigeixen major eficàcia cada dia en les determinacions de govern; i l'eficàcia no surt del sistema parlamentari, que si arreu es troba en crisi, s'hi troba majorment a casa nostra, no pas per dificultats pròpies dels nostres partits sinó per la seva manca d'equació amb la marxa normal de la vida del país.

I si democràcia i eficàcia es poden mostrar incompatibles, què passarà? La vida triomfa sempre; i la vida en aquest cas val tant com necessitat del triomf de l'eficàcia. No acusem, doncs, massa els partits governants; acusem, més aviat, el sistema en què aquests partits es veuen obligats a desplegar la seva tasca i que no és sistema que s'adigui amb els canons de la vida moderna.

¿Per què no s'assaja el sistema d'aprovar lleis de bases, deixant al poder executiu la tasca de desenvolupar-les, únic mitjà per accelerar la marxa dels problemes i la seva solució?

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

VALORS DE RENDA

Informació

(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS

Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

¿Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

De la vida del Cancellor Dollfuss

PER J. MESSNER

El desenllaç de la guerra el deprimia fortament. Veu, al mateix temps, la desfeta de l'ordre social existent. Però la desesperació no és cosa per a éll. De seguida se sent disposat a anar a ocupar el lloc que se li assenyali per a treballar amb un esforç increbantable a la reconstrucció de la pàtria. I aquest lloc és la Universitat. En relació estreta amb alguns amics treballa des del fi de la guerra per reunir els estudiants catòlics i per crear l'estudiantina alemanya. Veu amb una gran claredat on s'han de posar els primers fonaments per una reconstrucció després d'un espantós cataclisme que ha fet trontollar tota la cultura. Així alguns coneguts, després de retornar del front de batalla el trobem practicant exercicis. Com en tots els grans problemes de la vida, també en el problema religiós, Dollfuss era un fill de la pagesia. Era un home de soca a rel tan religiós, com ho són les famílies pageses del seu poble natal, que creixen amb el seu Déu i la seva església; amb Ell viuen i amb Ell moren. Aquest esperit racial articulat amb els fonaments de la vida religiosa popular, sempre que es manifesta en la vida pública, atrau i arrossega tothom fins aquells que ja han perdut la pràctica religiosa. És escoltat amb gran emoció per tothom quan a la plaça de Trabenn (poc abans de l'assassinat), en el seu discurs formós parla del nou ordre social que ha d'informar la vida de les professions, del poble i de l'estat, i fa una al·lusió a la casa pagesa on l'amo i la mestressa, els fills, els mossos i criades mengen a la mateixa taula i el vespre, tots plegats resen el Sant Rosari. Quan va a la casa pairal amb amics els ensenya els camins per on caminava amb la seva mare quan anaven en

romiatge a Maria-Tafere o a Mariazell, santuari per ell especialment estimat. Així quan més de 10.000 homes l'any 1933 anaven en romiatge a Mariazell podia dir: "No és un acte de cortesia o de política el que jo prengui part a la vostra romeria; el visitar santuaris és cosa que pertany als meus costums." I l'any següent deia: "Durant segles els nostres pares feien romeries per la necessitat de trobar indrets per, a restablir la salut de l'ànima i per a reparar allò en què s'ha faltat durant l'any. Així avui s'han de fer revivre les romeries per a examinar-nos a nosaltres mateixos i per a millorar-nos. Llavors els santuaris esdevindran fonts que portaran gràcies i benediccions a la nostra comarca i a tota la pàtria." (Mariazell, 7 de juliol de 1934; Dollfuss era assassinat el dia 25 del mateix mes.)

Moltes vegades no feia pas ostentació la seva noble persona del que eren per ell Déu, l'Església, la gràcia i l'oració. Però els seus amics sabien que aixecava la seva vista i la seva pregària a Déu Nostre Senyor abans de les decisions difícils i, després li donava gràcies. Així que, després del primer atemptat va sortir de casa, de seguida se'n anà a la catedral de Sant Esteve. Emocionat s'agenolla davant del sagrari; després se'n va a agenollar-se davant la imatge de la Mare de Déu que hi ha a la primera columna de mà esquerra davant del presbiteri; fa oració llarga estona i després, besa la reixa del davant de la imatge com és costum popular. No en va a l'hora de la mort va demanar amb gran insistència els últims sagraments. Els seus assassins els hi refusaren. Feia pocs dies, però, que els havia rebut a Mariazell.

(Del llibre *Dollfuss*, pàgs. 7-9.)

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Tel. 17605 - BARCELONA**OBRES DE
JOSEP FRASSINETTI, prev.**

Estimem a Jesús. 2.ª edició, 48 pàgines. **30 cèntims.**

Estimem a Maria. 2.ª edició, 32 pàgines. **20 cèntims.**

Guia de la devoció a la Mare de Déu per a la joventut. 2.ª edició, 64 pàgs. **40 cèntims.**

Explicacions de l'Evangeli al poble. Traducció catalana de Mn. Llorenç Riber, Prev. Vol. I. 416 pàgines. **5 ptes.**, en rústega, i **7'50 ptes.**, en tela.

Vol. II. 472 pàgines. **6 ptes.**, en rústega, i **8,50 ptes.**, en tela.

Estimem a Sant Josep. 2.ª edició, 32 pàgines. **20 cèntims.**

Vida de Sant Josep. Impresa a dues tintes en paper superior, amb il·lustracions. 2.ª edició, 96 pàgines.

En rústega, **1,50 ptes.**

En tela, **3 ptes.**

En tela, planxa i cantell daurats, **4 ptes.**

Advertiments a una donzella qui vol ésser tota de Jesús. 3.ª edició, 24 pàgs. **20 cèntims.**

Advertiments a un jovenet cristià. 2.ª edició, 40 pàgines. **20 cèntims.**

L'art de fer-se sant. 2.ª edició, 28 pàgines. **20 cèntims.**

El confort de l'ànima devota. 192 pàgines. **1,25 ptes.**, en rústega, i **2'25 ptes.**, en tela.

Indústries espirituals. 2.ª edició, 78 pàgines. **70 cèntims.**

La Monja a casa. 241 pàgines. **1 pta.**, en rústega, i **2 ptes.**, en tela.

La Sagrada Bíblia

Text de la Vulgata Clementina

Versió i notes de la Comissió de l'Obra del Sant Evangeli
Fins ara hi ha publicats els volums IV, VII i VIII

Antic Testament

Volum IV: *Libre dels Psalms.—Proverbis.—Eclesiasta.—Càntic dels Càntics.*—Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 980 pàgines. **9'— ptes.**
Text llatí sol. **6'50 >**
Text català sol. **5'50 >**

Psalteri o Llibre dels Psalms

Edició especial de divulgació.

Text llatí i català, 666 pàgs. . . **7'— ptes.**
Text català sol, 358 pàgs. . . **5'— >**

Nou Testament

Volum I (VII): *Els Evangelis i Fets dels Apòstols.* Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 1,086 pàgines. **9'— ptes.**
Text llatí sol, 568 pàgs. . . **6'50 >**
Text català sol, 576 pàgs. . . **5'50 >**

Volum II (VIII): *Les cartes de Sant Pau, Les cartes Catòliques, L'Apocalipsi.* Els mateixos preus i edicions que el volum I.

Text llatí i català, 830 pàgs. . . **9'— ptes.**
Text llatí, 444 pàgs. **6'50 >**
Text català, 448 pàgs. **5'50 >**

Text complet del Nou Testament en català i notes en un sol volum, 1,024 pàgs. . . . **10'— >**

Text complet del Nou Testament en llatí i llocs paral·lels en un sol volum, 1,012 pàgs. **12'— >**

OBRES NOVES**La pregària de totes les hores**

per

Pere Charles, S. J.

traducció de

Mn. Antoni Ferrer, Prev.

Preu: **4'50 ptes.** en rústega i **6 ptes.** en tela

Preparació per a tenir una bona mort

per

Sant Alfons M.ª de Liguori

traducció del

Dr. Francesc de Dou, prev.

Tercera edició, feta sobre la segona de 1882.

Un llibre de 592 pàgines, en tela, **5 pessetes,**

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

(Barcelona)

RUBI

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA "ENDAVANT"